

Is dat nu *het leven*, om, na terugwerping van den dood, die u van God losscheurde, weer in de aanschouwing Gods en in Zijne zalige gemeenschap te mogen leven, dan verstaan we iets van de aanvankelijke verheerlijking, die voor de ziel intreedt terwijl het lichaam in het graf wordt neergelaten.

Vooreerst wordt de ziel van den vloek dezer aarde, met al den aanleve van dien verlost, want de band aan dien vloek is een kwelling voor haar. De geest keert weder tot God, die hem gegeven heeft. (Pred. 12 : 7.) Zij wordt geheel en al van de wereld, die onder den vloek ligt, weggenomen en losgemaakt. Wij lezen in Job 14 : 21, dat een afgestorvene *niets* van deze aarde weet; „zijne kinderen komen tot eere, en hij weet het niet; of zij worden klein, en hij let niet op hen”. En in Pred. 9 : 5 en 6 lezen wij: „De levenden weten dat zij sterven zullen. Maar de dooden weten niet met al. Zij hebben ook geen loon meer, maar hunne gedachtenis is vergeten; ook is alreede hunne liefde, ook hun haat, ook hunne nijdigheid vergaan; *en zij hebben geen deel meer in deze eeuw in alles wat onder de zon geschiedt.*” Daarom zijn wij tegen alle heiligenvereering en doodenaanbidding. Want „Abraham weet van ons niet, en Israël kent ons niet”. (Jesaja 63 : 16.)

De ziel wordt bij den dood, als zij ingaat in den hemel, geheel verlost van deze zondige wereld, die in het booze ligt. Maar deze zaligheid is voorloopig, want straks zal ook het lichaam verlost worden en ingaan in de heerlijkheid.

Die aanvankelijke heerlijkmaking is niet slechts een volle *verlossing* voor de ziel van den vloek, maar ook een absolute *heiligmaking*. De allerheiligsten brengen het in dit tijdelijk leven maar tot een zeer klein beginsel, en struikelen dagelijks in vele. Maar in de ure des doods wordt *de zonde afgestorven*. Dat afsterven van de zonde is het groote wonder der heerlijkmaking, weggelegd voor Gods kinderen, die komen zullen tot de geesten der *volmaakt rechtvaardigen*.